

danh sách tù binh chết trong tù, danh sách những người còn sống, v.v... Lyly lấy máy ảnh chụp tất cả tài liệu, vừa mắng bọn cộng Việt Nam:

- Theo tài liệu ở đây thì số phi công Mỹ còn sống không có mấy người, không biết còn danh sách nào khác không? Vậy mà bọn ấy lợi dụng Mỹ để đòi tiền chuộc. Ngay cả mấy xác chết cháy khi máy bay bị bắn rớt, chúng không biết tên họ, xác chết tiêu nát, thế mà cũng giả bộ ốm ờ để mượn cơ moi tiền Mỹ! Thật là bọn mặt dày!

Hoàn thành nhiệm vụ xong Lyly thở phào nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ thấy bốn giờ chiều, nàng nghĩ:

- Ta cũng nên sửa soạn rời chỗ này càng sớm càng tốt, để còn phải đi tìm chủ nhà may Nicolai như lời dặn của bác sĩ Wladimir. Cũng có thể ngay đêm nay ta vượt biên về Phần Lan không chừng.

Vừa nghĩ, Lyly vừa đóng tủ sắt và dọn sơ văn phòng Tschechow như tình trạng cũ, để như nàng có ra đi mất tích, hẳn cũng không nghĩ tài liệu mật bị xem trộm.

Việc sau cùng là để thổi sơn, tức máy ảnh nguy tạo mà Lyly vừa chụp xong các tài liệu, đúng chỗ của nó, để nhân viên CIA đến lấy. Và chỗ ấy là dưới đáy thùng rác trước cửa apartment của Tschechow chứ không đâu xa.

Lyly mở cửa thật khẽ, nhìn trước nhìn sau dãy hành lang, thấy vắng teo, nên ngồi xuống mò dưới đáy thùng rác, đựng ngay một hộp sắt nhỏ, nàng bỏ thổi sơn vào đó, rồi cẩn thận để mớ giấy rác che lấp bên trên như cũ.

Thình lình cửa thang máy mở ra, Lyly hốt hoảng đứng lên. Và khi thấy mặt người từ thang máy bước ra, Lyly biến sắc kinh hãi, đứng đờ một chỗ như bị trời trồng.

Hắn chính là Tschechow chứ không ai khác. Hắn thấy vợ đứng ngoài hành lang thì chạy lại hôn hờ nói:

- Milja! Em làm gì ở ngoài này vậy? Anh báo em một tin mừng. Đồng chí Tổng Bí Thư và phu nhân mời chúng ta đến điện Cẩm Linh ăn tối. Anh muốn em ăn diện thật đẹp tối nay nên về sớm báo tin. Và lại anh cũng phải ăn mặc chỉnh tề.

Thấy mặt Tschechow mà Lyly kinh tâm sửng sốt như vậy vì dự định rời khỏi nhà hắn trước khi hắn đi làm về. Nào ngờ hắn trở lại bất thình lình, khiến dự tính của nàng bất thành, nàng hoang mang lo sợ, không để hết tâm trí nghe câu nói của hắn.

Nhìn gương mặt thiếu thần sắc của vợ, Tschechow ôm vợ vào lòng, hỏi giọng lo lắng:

- Milja! Em sao vậy? Em không khỏe chẳng? Hay em còn giận anh về đêm qua?

Cho đến lúc đó Lyly mới lên tiếng, đồng lúc nhào khỏi vòng tay của hắn:

- Sao anh về sớm thế? Bộ buổi chiều không làm việc à?

- Như anh đã nói với em khi nãy, phu nhân Gorbachev nghe tin em lành bệnh sau tai nạn thảm khốc, nên bà mời vợ chồng mình đến điện Cẩm Linh ăn tối cùng với đồng chí Tổng Bí Thư. Anh xin về sớm là để báo tin mừng cho em, đồng thời để em kịp ăn diện thật đẹp. Tối nay em được vinh dự ngồi đối mặt với vị đồng chí lãnh tụ tối cao và đệ nhất phu nhân. Giác mộng em đã thành sự thật rồi đó nhé?

Đến điện Cẩm Linh? Ngồi ăn chung với vợ chồng Gorbachev? Dù cho nằm mộng Lyly cũng không mơ điều này! Và bây giờ thì thay vì kinh hoàng thất vọng về sự trở về bất chợt của Tschechow, Lyly mừng rỡ reo lên:

- May quá! may quá!

Nàng muốn nói may quá, ta chưa đi, ta còn đây để được dịp đối mặt với vợ chồng Gorbachev, vừa viếng điện Cẩm Linh cho biết đẹp đẽ cỡ nào? Sánh với Tòa Bạch Ốc của Bush ra sao?

Dĩ nhiên Tschechow không thể nào rõ những ý nghĩ thầm kín trong đầu "vợ". Thấy nàng thỏa thích hân hoan, hẳn hạnh phúc vô ngần, bỗng nàng vào nhà nói:

- Cưng! Cưng dành thì giờ ăn diện tối nay cho đẹp nghe cưng! Phu nhân đồng chí Tổng Bí Thư được nổi danh là đệ nhất mỹ nhân, nhưng anh thấy còn thua cưng xa. Để họ thấy mặt em rồi họ mới biết em mới chính là đệ nhất mỹ nhân. Như thế đồng chí Tổng Bí Thư phải nể mặt anh.

Vì trong lòng đang khoan khoái nên Lyly không chống đối khi bị Tschechow bông lên. Và cũng vì quá vui mừng và hạnh phúc Tschechow quên mất vợ cấm hôn trên miệng, nên bị nàng xô ra thiếu điều ngã chúi.

Hôm qua từ nhà thương đến nhà Tschechow xe chạy qua lộ trình hoàn toàn khác lạ với bữa nay. Những tòa lâu đài Lyly trông thấy hôm qua theo kiến trúc của Âu Châu vào thế kỷ 17, 18. Còn lộ trình Tschechow đưa Lyly đến điện Cẩm Linh thì có nhiều tòa nhà theo kiến trúc cổ kính của nền văn minh Trung Đông.

Cuối cùng điện Cẩm Linh hiện ra trước mắt, hoàn toàn trái với trí tưởng tượng của Lyly, vì lâu đài này hơi giống cái mosquée (Giáo đường của Hồi giáo) của các xứ Ả Rập, xứ Maroc, trên nóc có cái chóp nhọn hình quả bí. Có lẽ vì thế mà thành phố này lên là Moscou chẳng?

Nhờ Tschechow là đảng viên cao cấp, lại là cố vấn của Gorbachev, nên xe hẳn được chạy đến ngõ, rồi có một tên lính chạy ngay lại lái xe hẳn đi nơi khác, có lẽ là đến bãi đậu.

Đưa tay phải cho vợ vịn để cùng bước lên mấy bậc thềm đi vào điện Cẩm Linh, sắc mặt Tschechow vênh vênh lên hân diện. Tòa nhà này hẳn tới thường xuyên, nhưng bữa nay mới là lần thứ nhất được cấp tay vợ đi vào cửa chính như một quan khách, bảo sao hẳn chẳng phình mũi nở mặt?

Đã vậy bên cạnh hẳn, vợ là một trang tuyệt sắc giai nhân trong chiếc áo dài hở cổ, loại áo dạ hội của người Tây Phương. Chiếc áo ấy tuy bằng loại hàng nhân tạo tầm thường, kiểu may cũng rất đơn sơ, nhưng khi đặt trên tấm thân kiều mị và gương mặt mỹ lệ của nàng, áo trở nên sang trọng đắt tiền.

Một điều làm cho Tschechow thắc mắc không hiểu tại sao từ khi ra nhà thương, vợ hẳn đổi khác nhiều, nhưng phải nói chính vòng ngực đầy với chiếc eo thon hoàn toàn không giống như trước. Đêm qua hẳn bị say mèm, chưa được ngắm vợ bên trong lớp áo nên không nhận biết điều này. Bữa nay nhìn nàng trong lớp áo nhiều phơi bày, thân hình nàng càng lộ rõ đường cong tuyệt mỹ, thì hẳn càng nghi ngờ, không biết nàng có phải là người đàn bà cùng hẳn chung sống ba năm qua không? Rồi ràng hẳn rước nàng từ nhà thương cơ mà?

Nàng trang điểm thật đẹp, thật sang, trên cổ mang một vòng ngọc trai, đôi bông tai tròn teng ngọc trai, vòng tay, cà rá cũng toàn ngọc trai. Nàng biết cách ăn diện trang điểm làm tăng phần mỹ lệ, mà không phô trương lộ bịch. Khác hẳn một Minh Minh thuở trước hay mang vòng vàng của quý, chớ không biết mỹ thuật làm đẹp. Chưa bao giờ hẳn thấy vợ mang ngọc trai, cũng chưa bao giờ vợ hẳn chịu mặc cái áo đầm dài mà hẳn mua tặng nàng, nhân chuyến công du ở Tây Đức cùng với đồng chí tối cao Gorbachev. Hẳn thấy ông ta mua cho vợ rất nhiều

sản phẩm của thế giới tự do, nên cũng bắt chước mua áo ấy cho vợ. Nhưng vợ hần chê, quảng một xó, bữa nay chính nàng chọn lựa áo ấy. Thật là kỳ!

Sự thật tú áo của nàng Minh Minh vừa áo dài, vừa áo đầm treo đây, nhưng không áo nào Lyly vừa ý, ngoài chiếc áo nàng đang mặc. Một lẽ rất dễ hiểu, vì tất cả đều là sản phẩm cộng sản, hoàn toàn không hấp dẫn con người của thế giới tự do. Lyly vô tình chọn cái áo mà nàng thấy không quê mùa, nhắm mình mặc được, chớ đâu rõ Tschechow mua từ Tây Đức?

Còn áo dài của nàng Minh Minh thì thêu màu sắc lòe loẹt, quả không thể nào hợp với ý thích của Lyly. Hơn nữa từ lâu quen ăn mặc theo Tây phương, đi đứng dễ dàng, nên Lyly đã có sẵn chủ ý mặc đầm.

Riêng về nữ trang thì Tschechow lưu ý sự chọn lựa khác lạ của vợ cũng phải. Vì khi nãy mở ngăn tủ ở bàn trang điểm, thấy vô số nữ trang quý giá bằng ngọc thạch, kim cương, vàng bạc, platine, đá quý v.v... không biết bao nhiêu mà kể! Lyly tức giận mắng lớn: “Cháu nội của Hồ tặc, thì tất cả thứ này là đồ cướp của dân chúng miền Nam chớ ở đâu ra? Thật tức cho ta không lấy được các thứ về giao cho Chef để làm tài sản hoạt động cứu quốc!”

Nàng làm bầm mắng chửi bọn cộng một hồi mới chọn một nữ trang ngọc trai để mang tối nay. Và có lẽ là những món kém giá trị nhất, nhưng Lyly quan niệm mang nữ trang là để tăng thêm phần mỹ lệ, chớ không phải để khoe của, nên không chọn các món đắt tiền kia.

Đang khi Tschechow nghĩ ngợi vẫn vợ, còn Lyly thì đôi mắt kín đáo quan sát mọi vật trong tòa nhà, để khi về kể lại với Chef và bạn bè một chuyến đi lịch sử, đối diện với kẻ thù số một tại điện Cẩm Linh, thì người hầu cận của Gorbachev đã đưa cả

hai thẳng tới phòng khách. Phòng này không to rộng lắm, song l vly đoán tòa nhà này có nhiều phòng tiếp khách lớn nhỏ khác nhau, và tối đêm nay có lẽ vợ chồng Gorbachev mời chỉ mỗi vợ chồng Tschechow, nên họ mới đưa nhau vào phòng khách nhỏ này, ấm cúng và thân tình hơn. Có lẽ là phòng thường nhật của họ.

Điện Cẩm Linh cất theo kiến trúc Trung Đông, nhưng gian phòng này lại trang hoàng theo kiểu Âu Mỹ tân kỳ (moderne). Bộ Salon bằng da màu sữa, kiểu mới, ngay cả những bức tranh treo trên vách cũng là loại tranh mới lập thể. Có lẽ vợ chồng Gorbachev có tư tưởng mới hơn các lãnh tụ già nua, nên chỗ an ở riêng tư mới sửa đổi tân kỳ chẳng?

Lyly và Tschechow còn đứng xơ rở trong phòng khách, chưa kịp ngồi, thì từ cánh cửa buồng bên một người đàn bà diễm lệ bước ra. Dù là lần đầu đối diện với bà ta, Lyly cũng dư biết là vợ của Gorbachev. Cũng vì mấy năm gần đây báo chí và truyền hình Tây phương không ngớt bàn tán về bà ta, và cho bà ta là đệ nhất mỹ nhân của phe cộng sản. Gorbachev đi đâu cũng dắt vợ theo để phô trương. Nhờ đó mà Lyly vừa thấy mặt là biết ngay bà ta.

Bà ta mặc áo đầm ngắn, nhưng thật đúng mode. Với đôi mắt rành nghề của Lyly, nàng biết ngay chiếc áo ấy từ nhà may nổi tiếng ở Paris.

Hai người đàn bà đẹp chớp mắt nhìn nhau. Có lẽ vợ Gorbachev không tưởng vợ của Tschechow là một thiếu nữ Á Đông mỹ miều diễm lệ như thế. Đang khi Tschechow giới thiệu vợ với nữ chủ nhân thì Gorbachev cũng xuất hiện. Hần mặc áo ngắn tay, loại áo cho người mặc để chơi quần vợt (tennis) và quần tây trắng. Trông hần có vẻ rất thể thao và chắc chắn hần vừa chơi quần vợt xong.

Tschechow lại giới thiệu vợ với đồng chí tối cao của mình. Lyly nghiêng mình chào một cách trịnh trọng, trên môi điểm nhẹ nụ cười. Gorbachev nắm tay nàng đưa lên môi hôn. Cử chỉ ấy của người đàn ông da trắng là tỏ lòng kính trọng ngưỡng mộ. Trường hợp này có thể hiểu Gorbachev ngưỡng mộ sắc đẹp của Lyly. Hấn chớp mắt liếc nàng một cái thật nhanh. Đương nhiên cái chớp mắt ấy hấn sợ vợ nhìn thấy, nên liền sau đó mời khách ngồi xuống ghế rồi hỏi:

- Madame uống chút rượu khai vị (apéritif) nhé?

Hấn vừa nói vừa đi đến tủ rượu vừa hỏi thêm:

- Madame thích thứ gì? Vodka? Gin? Sherry? Vermouth Campari?

Trên tủ rượu có nhiều loại lạ của thế giới cộng sản, nhưng có lẽ chỉ vodka là loại rượu khai vị nổi tiếng của Nga, nên Gorbachev mới nêu ra cùng với các thứ sản phẩm của thế giới tự do.

Suýt chút nữa Lyly lên tiếng nói mình muốn Vermouth. Đó là loại rượu khai vị nổi tiếng trên thế giới, của Ý, độ không nặng, hương vị ngon ngọt dễ uống. Cũng may nàng kịp nghĩ đến vai trò mình là nàng Minh Minh, nên giả vờ như không biết gì, nhỏ nhẹ nói:

- Xin ông Tổng Bí Thư cho thứ gì nhẹ. Em không quen uống rượu lắm.

Madame Gorbachev xen vào hỏi:

- Ở Việt Nam có thứ rượu chi?

- Thưa phu nhân, nước em xứ nóng nên con người không cần rượu cho ấm. Thường thì uống trà, nước ngọt. Tuy vậy trong xứ cũng có thứ rượu trắng làm bằng gạo nếp, độ rất mạnh, chẳng mấy người biết uống. Miền Nam còn có hăng la-vê của

dân Ngụy để lại. Nhờ đó hiện nay trong nước có thêm la-ve.

Bỗng nhiên vợ Gorbachev nói một câu lạc đề:

- Madame đẹp quá! Giọng nói rất hay! Madame sang Nga bao lâu rồi?

- Sau khi chiếm được miền Nam.

Lyly trả lời được câu đó là nhờ có đọc mở thư của Nguyễn thị Dinh gửi cho Minh Minh. Nhưng nàng cũng không biết đích xác ngày tháng nào nên không hề nêu ra.

Lúc ấy Gorbachev trao cho nàng cốc Sherry và nói:

- Madame dùng thử thứ này, vị ngọt, mà cũng không có độ nặng.

- Cám ơn ông Tổng Bí Thư.

Nàng biết món Sherry của người Bồ Đào Nha quá sành, song giả bộ đưa lên miệng nếm thử rồi nói:

- Ông Tổng Bí Thư khéo chọn thứ này cho em. Quả thật ngon ngọt dễ uống!

Gorbachev mỉm cười thỏa mãn khi nghe câu nói của Lyly. Hấn nheo mắt lơ lả với nàng, song lưng quay về phía vợ để không bị trông thấy. Sau đó đi tới bàn rót rượu cho vợ, cho Tschechow và cho mình. Lúc ấy người hầu cũng mang ra các thứ đồ nhấm. Nào đậu phộng chiên, một loại bánh như bánh phồng tôm Việt Nam, nhưng vị khác hẳn. Hai loại bánh chiên khác, một thứ làm bằng fromage và một thứ bằng cá.

Madame Gorbachev tận tay mời Lyly và Tschechow nếm thử các thứ. Cử chỉ của bà là của cao cấp đối với cấp dưới. Cho nên người hầu đứng một góc để chờ sai khiến, chớ không bưng tới hầu khách.

Gorbachev đưa tay bốc một miếng bánh chiên cho vào

miệng thì Madame Gorbatchev lườm hần. Thế là hần chỉ nhâm nha vài hớp rượu khai vị thôi. Lyly lấy làm lạ không hiểu tại sao hần bị vợ cấm ăn?

Đang suy tư về thái độ của vợ chồng Gorbatchev thì Lyly bị Madame Gorbatchev hỏi:

- Tôi nghe ông cố vấn nói Madame bị tai nạn suýt chết trong khi trượt tuyết ở núi Ural. Lý do vì sao?

Lyly đáp giọng ngập ngừng:

- Thật tình em... cũng không nhớ... những gì xảy ra.

Tschechow từ khi vào tòa nhà này nói rất ít. Lúc đó hần mới lên tiếng thay cho vợ và kể đầu đuôi câu chuyện vì sao Minh Minh bị lọt xuống hố và sự cấp cứu đã xảy ra ra sao v.v... và v.v... Hần nói thêm:

- Vợ tôi quên hết mọi sự xảy ra, nhưng cũng có nhiều việc xa xưa nàng còn nhớ. Nàng nằm nhà thương hơn năm tháng, giải phẫu nhiều lần. Bác sĩ Do Thái Wladimir thật kỳ tài. Nhờ ông mà vợ tôi mới... như xưa.

Sở dĩ hai tiếng chót hần nói bằng giọng ngập ngừng vì cứ thêm một chút gần vợ, hần thấy vợ không giống như xưa. Ngay cả thái độ của vợ thân nhiên nghênh ngang trước vị lãnh tụ tối cao và phu nhân Gorbatchev cũng làm cho Tschechow thấy điều lạ. Hần cứ tưởng nàng sẽ rụt rè, nhút nhát, không dám ăn uống nói năng chi. Nào ngờ, không những nàng chẳng khờ sợ ai, lại xem ra vẻ con người rất rành ăn nói tiếp xúc.

Người hầu bước tới nói nhỏ với Madame Gorbatchev vài lời, thì bà ta đứng lên mời:

- Xin mời tất cả qua phòng ăn.

Phòng ăn bên cạnh chớ không đâu xa. Phòng này có lẽ cũng là chỗ ăn thường nhật của vợ chồng họ. Tuy vậy bàn ăn cho

hai người ngồi. Trong phòng có rất nhiều đồ cổ và tranh. Ở đây cũng loại tranh quý cổ điển. Bàn ghế trong phòng toàn thứ chạm trổ kiểu xưa, tuy không giống bàn ghế thời kỳ XV của nước Pháp, nhưng chắc cũng thuộc loại đồ cổ giá thời Nga hoàng.

Đặc biệt bàn ăn dọn đầu đàn kia cho một người ngồi và đầu đàn này cho ba người ngồi. Lyly còn đang thắc mắc không vì sao bàn ăn lại dọn như thế, thì Madame Gorbatchev mời Lyly ngồi bên tay trái bà ta, Tschechow ngồi bên phải, bà ta ngồi ghế đầu đàn này. Còn đối mặt với bà mút đàn kia là Gorbatchev.

Đương nhiên là bà giải thích ngay để vợ chồng Tschechow không phải thắc mắc:

- Chồng tôi phải ăn kiêng, nên bữa tiệc hôm nay tôi đãi ông bà Cố Vấn vậy.

Không hiểu sao Lyly bốc đồng lên tiếng:

- Thưa phu nhân, chồng em cũng ăn kiêng (régime). Hay là phu nhân để chồng em cùng ăn chung với ông Tổng Bí Thư cho vui.

Gorbatchev bị vợ cấm ăn, mặt mày bí xị buồn thiu, nghe Lyly nói Tschechow cũng cử ăn, hần chớp ngay:

- Vậy hả? Vậy thì hay lắm! Đồng chí Cố Vấn tới đây với tôi.

Rồi hần quay sang người hầu:

- Mau dời chỗ ngồi của ông Cố Vấn đến đây.

Tâm lý chung của con người khi mình không được hưởng của ngon, thì cũng không thích kẻ khác được hưởng? Có như thế Gorbatchev thấy bất đầu khổ khi bị vợ cấm ăn. Tội nghiệp Tschechow, từ sáng đến giờ háo hức được thưởng thức bữa tiệc

khép đôi môi lại nuốt một cách êm thấm, khi ăn nhai thật kín đáo, không mở miệng nói khi còn thức ăn trong miệng, v.v... Tóm lại khi ăn, lúc uống, khi nói, lúc cười, mỗi một cử động của nàng đều quý phái trang trọng vô cùng. Đêm quá hấn đã lưu ý điều này, nhưng vì quá say men tình và men rượu mà hấn không thắc mắc nghi ngờ vợ cho lắm.

Bữa nay ngồi xa âm thầm quan sát, đầu óc hấn sáng suốt, biết rằng con người có thể đổi hình dáng tánh tình, nhưng bản chất quý phái hay hạ lưu khó thể giấu giếm. Và hấn khẳng định người đàn bà đó không phải là nàng Minh Minh. Nhưng nàng là ai? Tại sao nàng ta nhận là Minh Minh để làm vợ hấn? Còn vợ hấn thật sự ở đâu?

Hấn nghĩ ngợi lung tung một lúc cũng không thể giải tỏa nỗi uẩn trong lòng. Vì rõ ràng người đàn bà này hấn rước từ nhà thương về, chính bác sĩ Wladimir mở băng trước mặt hấn. Vậy nhất định phải là vợ hấn chứ còn ai?

Càng suy nghĩ, đầu óc Tschechow càng mờ mịt không hiểu, vẻ mặt buồn thiu, Gorbachev nói gì cũng âm ừ cho qua.

Gorbachev là tên đa tình quý sắc, nên tuy hấn ngồi đầu này mà hồn chui giữa hai người đàn bà đẹp ở đầu kia. Vợ hấn là một mỹ nhân, nhưng vợ Tschechow cũng là mỹ nhân, mỗi người mỗi vẻ. Phu nhân hấn tượng trưng cho vẻ đẹp người đàn bà da trắng vào độ tuổi chín mười (l'âge mur) đầy hấp dẫn. Còn vợ Tschechow tượng trưng cho một kiểu nữ Châu Á xa xôi huyền bí, mới lạ, đầy quyến rũ, càng nhìn càng bị thu hút. Bởi thế Gorbachev chỉ trò chuyện cầm chừng với Tschechow mà thôi. Thành ra hai người đàn ông rất im.

Trong khi đó hai người đàn bà uống cười nói thật vui vẻ. Madame Gorbachev tánh tình khá cởi mở, gặp Lyly ăn nói khôn ngoan, hiểu rộng biết nhiều, bà ta thích thú lắm. Bà ta

Mà ngay lối xưng hô, thân mật nói:

- Để ta sẽ hẹn với nàng nhiều cuộc gặp gỡ khác giữa đàn bà chúng ta. Xem ra nàng cũng là người sành làm đẹp. Lần sau khi có ra thế giới tự do mua sắm, ta sẽ dẫn nàng theo.

- Cám ơn thịnh tình của phu nhân. Rất hân hạnh cho em được theo phu nhân nhìn thế giới bên ngoài một chuyến.

Nói xong câu ấy Lyly vừa tức cười, vừa mắng thầm trong bụng:

- Bọn cộng sản chúng bay lúc nào cũng chống đối thế giới tự do, nhưng rốt cuộc cái chi của thế giới tự do cũng khoái, cũng chuộng. Thật chẳng biết xấu hổ gì hết!

Rồi nàng nói trong đầu:

- Tiếc rằng ta không ham cái trò làm vợ Tschechow, chứ không ta ở lại đây trên cột phá rồi triều đình bay một phen, trả được mối hận cho dân cho nước.

Nhớ đến quê hương, nhớ đến đồng bào khốn đốn vì cộng sản đàn em, sắc mặt đang vui của Lyly chợt đổi dầu dầu. Chứng như không dẫn được nỗi sầu cuộn cuộn dâng lên, nàng buông tiếng thở dài. Madame Gorbachev ngạc nhiên:

- Có điều chi làm nàng mất vui?

Lyly gượng gạo đáp:

- Không có gì! Bỗng dưng em cảm thấy nhớ quê.

Madame Gorbachev tỏ vẻ cảm thông:

- Tôi hiểu tâm trạng nàng lắm. Người dân nào xa quê hương cũng có lòng hoài hương. Nhưng ông Cố Vấn có thể đưa nàng về Việt Nam một chuyến mà?

- Vâng!

Không muốn nhắc đến câu chuyện vừa đau lòng, vừa bực

tức, Lyly đổi đề tài:

- Buổi tiệc hôm nay thật tuyệt hảo. Madame tìm được người đầu bếp đại tài.

Sở dĩ Lyly nêu vấn đề này, vì sau khi thưởng thức các món ăn, nàng nghi ngờ tên đầu bếp là người Suisse, nếu không cũng xuất thân từ trường Hôtellerie nổi tiếng ở Genève. Trên thế giới hiện nay hầu như các lãnh tụ tối cao đều thuê đầu bếp Suisse, trong đó có Đức Giáo Hoàng và Tổng thống Hoa Kỳ. Ngay cả những khách sạn sang trọng rải rác khắp hoàn cầu như Hilton và Hyatt cũng đều mượn đầu bếp của Suisse cho nhà hàng khách sạn họ. Thực đơn của họ Lyly được dịp thưởng thức nhiều lần, nên nghi ngờ đầu bếp của Gorbachev.

Madame Gorbachev nghe nàng hỏi, không khác gì đúng vào chỗ ngứa của bà mà gãi. Bà ta hãnh diện khoe:

- Nàng biết không, người đầu bếp của ta là người Suisse đấy. Đầu bếp nổi tiếng trên thế giới là người Suisse, ai ai cũng tranh nhau mau chuộc đem về cho nước mình. Phu quân ta đâu chịu thua kém thiên hạ?

- Ông Tổng Bí Thư và phu nhân quả thật biết sống.

Ngoài miệng thì nói thế, mà trong lòng Lyly nghĩ khác:

- Thật tức cười cho phe cộng sản, cái chi cũng muốn tranh thủ chiếm được! Chẳng lẽ hãnh diện ở chỗ ganh đua ấy?

Khi ấy đã mười một giờ khuya, Tschechow đứng lên từ ghế đồng chí tối cao của hắn, Lyly cũng chào già từ vợ chồng Gorbachev và nói cảm ơn vợ chồng ông ta đã cho mình cái vinh hạnh thưởng thức một bữa tiệc khó quên.

Trên đường lái xe về nhà Tschechow im ru, không mở miệng với vợ một lời. Lyly thấy vẻ mặt lạnh của hắn cũng hơi lo. Nàng ngồi âm thầm suy tính không biết đêm nay sẽ làm cách

để thoát cảnh làm vợ hắn?

Bây giờ nàng mới ân hận lúc nãy bốc đồng không cho hắn uống no say. Tuổi trẻ đôi khi làm liều mà không suy tính trước, thật là bậy!

Tự trách mình một hồi, Lyly nghĩ, chỉ còn cách duy nhất là ở nhà làm bữa ăn khác ép hắn ăn uống như đêm qua. Bây giờ nàng chỉ có "bổn cũ soạn lại" chớ không cách gì khác. Và muốn thực hiện điều này, nàng giả vờ khơi chuyện với hắn:

- Milji à! Bộ anh giận em đã để anh ăn kiêng chiều nay phải không?

Tschechow vẫn làm tỉnh, cũng không nhìn vợ. Lyly là chủ nói:

- Cũng vì em thấy phu nhân của đồng chí Tổng Bí Thư để chồng ăn kiêng một mình, em muốn mua chuộc cảm tình ông ta cho anh, nên mới nói thế. Biết rằng bữa tiệc ấy thật ngon, đáng lý em nên để anh thưởng thức. Nhưng đôi khi mình hy sinh việc nhỏ để có lợi lớn. Em nghĩ, đồng chí Tổng Bí Thư đáng quý mến anh thêm khi anh tới ngồi ăn chung với ông ta. Anh không thấy em khôn ngoan sao?

Quả thật nàng nói quá khôn. Tschechow đang giận trong lòng bỗng cảm kích vô cùng. Té ra nàng vì muốn hắn được lòng Chef mà nói như vậy. Trời ơi! Vợ hắn, vợ hắn thật khôn ngoan như vậy sao? Minh Minh ngày xưa...

Hắn liếc mắt nhìn vợ. Bỗng dưng hắn rùng mình khi nghĩ rằng, nếu người này đúng là Minh Minh vợ hắn, thì chắc chắn đã bị ma quỷ nhập vào mới tinh ranh như thế. Nhưng hắn nào phải con người chịu tin ma quỷ?

Không! Đêm nay hắn phải nhất định khám phá ra sự thật. Đêm nay hắn phải dò xét khi ái ân với vợ. Nếu nàng không

phải là Minh Minh thì không thể nào có cử chỉ yêu thương giống như vợ hắn. Vai trò nào cũng có thể học lóm bắt chước, nhưng màn ảnh phòng the của đôi vợ chồng là điều bí mật của họ, kẻ nào giả mạo sẽ bị lộ ngay.

Hắn bình tĩnh chờ đợi...

Lyly lại thấy hắn nín im, song sắc mặt đã hòa dịu, nàng nghĩ chắc hắn đã hết giận, nên dờ giọng dụ dỗ:

- Milji, chút nữa về nhà em chiên thịt bò cho anh ăn, đèn bù lại bữa ăn kiêng khi nãy nhé. Về nhà anh được uống rượu tùy thích, em không giận đâu!

Đình ninh sau khi nghe lời ngon ngọt của mình, hắn sẽ khoan khoái lắm. Nào ngờ hắn cười nhẹ bảo:

- Anh đâu muốn cực lòng em thế? Vả lại anh cũng no rồi. Mà anh cũng không muốn uống giọt rượu nào. Đêm nay anh chỉ muốn yêu em thôi.

Câu nói của hắn khiến toàn thân Lyly lạnh ngắt, sắc mặt biến đổi rõ rệt. Tschechow kín đáo quan sát vợ, không nói thêm lời nào nữa.

Tschechow đã thay xong đồ ngủ, thấy vợ vẫn ngồi y trong phòng khách xem báo, hắn nói:

- Đã mười hai giờ khuya, em vào ngủ, anh chờ.

- Không buồn ngủ, em thích đọc báo một lúc!

Năm phút sau, Tschechow lại lên tiếng:

- Anh chờ em đã mòn mỏi rồi, nếu em không chịu vô ngủ với anh, anh sẽ cưỡng bức em đó.

Hắn chạy ra, bộ pijama hắn chỉ mặc áo chớ không mặc

quần. Lyly cúi gầm mặt, trong lòng bán loạn, tay cầm tờ báo run. Tschechow giục tờ báo trên tay vợ và bồng nàng lên.

Lyly vùng vẫy nói:

- Để em xuống. Em tự đi được!

Hắn bỏ nàng xuống, nói giọng thật nhẹ, nhưng có phần nham dọa:

- Được! Cứng thay áo đi. Anh chờ, sẵn sàng chờ.

Hắn leo lên giường, sửa cái gối cho cao lên, tựa lưng lên gối, theo dõi mọi cử động của nàng. Lyly không dám nhìn hắn, trong lòng rối loạn mất cả bình tĩnh, mất cả trí khôn, không biết phản ứng ra sao?

Hắn thấy nàng đứng gằm mặt nơi cửa buồng, liền cười nhạt hỏi:

- Sao? Em nhất định không chịu đi ngủ à? Hay là em sợ không dám trần truồng trước mặt anh? Ba năm qua em làm vợ anh, lẽ đâu em còn hổ thẹn? Còn nữa, chiếc giường mới mua này là anh chiều theo ý thích em muốn nghe nhạc trong lúc mình yêu nhau.

Hắn vừa nói vừa cho tay bật nút máy phát thanh trên thành giường. Tiếng nhạc thoát ra êm êm nhẹ nhẹ. Nhạc về đêm là loại nhạc tình quyến rũ mê đắm.

Nàng vẫn bất động, nhưng hắn thì đã đổi thái độ:

- Mà là ai? Có đúng là vợ tao không?

Giọng nói của hắn thật dữ dằn, hoàn toàn không giống con người luôn chiều chuộng sợ vợ. Lyly thụt lùi mấy bước. Bản năng tự vệ nàng làm thế, chớ không có ý định chạy đi đâu. Hắn tưởng nàng chạy, liền chồm dậy hỏi:

- Mà không phải là vợ tao mới sợ tao chớ gì?